

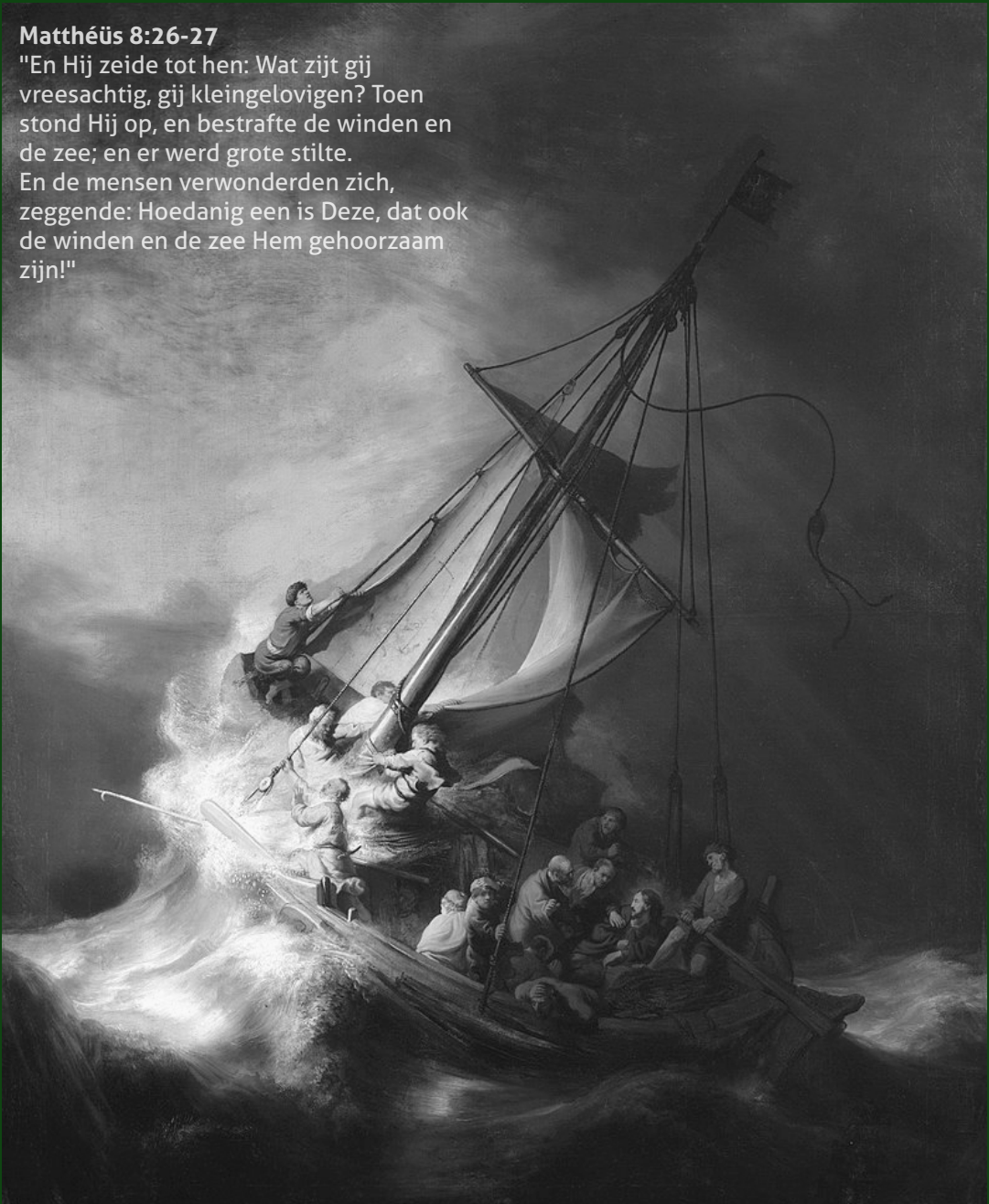

DE LAATSTE BAZUIN

Najaarseditie 2023

Matthéüs 8:26-27

"En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij vreesachtig, gij kleingelovigen? Toen stond Hij op, en bestrafte de winden en de zee; en er werd grote stilte. En de mensen verwonderden zich, zeggende: Hoedanig een is Deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn!"

Hersteld Apostolische Zendingkerk

Colofon

Eindredactie: R. Kuipers
Redactielid: R. Blumink
Vormgeving: M.F. Thesselaar

Hersteld Apostolische Zendingkerk

Correspondentieadres:
R. Kuipers
Couperusstraat 24
6824 NK Arnhem
robert.kuipers@outlook.nl
www.hazknl.nl

Al rolt de zee, al loeit de wind
In 't holle van den nacht,
't Geloof weet, waar het hulpe vindt,
Van Wien het bijstand wacht.
Al licht geen maan, al blinkt geen ster,
De trouwe Helper is nooit ver.
Wij zijn in 't worst'len nooit alleen;
Hij leidt ons eenmaal huiswaarts heen.

Zo dreigend hoog klimt nooit de nood,
Of sterker is Gods hand;
Bij Hem is uitkomst in den dood,
Hij doet Zijn woord gestand.
Al woedt d' orkaan ook nog zoo fel,
Met Jezus is ons alles wel:
Waar 't, dat nooit zon ons pad bescheen,
God leidt ons zeker huiswaarts heen.

Wie sidd're en beev' als zonder hoop,
Gods kind'ren vreezen niet;
Zij weten wie der waat'ren loop,
Der stormen kracht gebiedt.
Licht al geen maan en blinkt geen ster,
Nooit is hun trouwe Helper ver;
Nooit zijn in 't worst'len zij alleen,
Hij leidt hen eenmaal huiswaarts heen.

Zangbundel Joh. de Heer, lied 212

De veilige haven

apostel R. Kuipers

Het is ons allen een welbekende uitspraak: "de veilige haven." In de scheepsvaart en de visserij is het een onmisbare plaats waar elke vissersboot, na gedane arbeid, naar uitkijkt en op afkoerst. Om in hun begeerte naar de veilige haven van een behouden vaart thuis te komen. Het gaan met het schip over de zee kan leiden tot verschillende omstandigheden. Van een rustig kalme zee tot zeer onstuimig, met grote stormen, hoge golven en een groot watergeluid. In de Heilige Schrift kunnen wij ook over zo'n situatie lezen. Wanneer de Here Jezus met Zijn discipelen in het schip gaat, dan staat er het volgende: **"En ziet, er ontstond een grote onstuimigheid in de**

zee, also dat het schip van de golven bedekt werd; doch Hij sliep. En Zijn discipelen, bij Hem komende, hebben Hem opgewekt, zeggende: Heere, behoed ons, wij vergaan!" (Matth. 8:24,25). De discipelen, die toch ervaren vissers waren, vreesden dat zij vergaan. Want de watergolven werden door de storm hoog opgezweept en sloegen over het schip heen. Zo hevig dat het schip dreigde te vergaan. En in grote nood gekomen, wanneer zij in hun angst geen raad of hulp meer wisten, dan gaan zij tot de Here Jezus om Hem te wekken en roepen het uit: **"Heere behoed ons, wij vergaan!"** Zodra de Heer is gewekt, dan stelt Hij hen de

vraag waarom zij vreesachtig zijn, en noemt hen klein-gelovigen. Het is een opmerkelijke gebeurtenis want te midden van het geweld van de wind en de watergolven, stelt de Heer hen deze indringende vraag. Ja, waarom zou er bij hen reden tot bange vrees zijn? De Heer Zelf is immers aan boord van het schip. En waarom zijn zij, dit wetende, dan toch klein-gelovig? Het ontbreekt hen aan geloof en vertrouwen op een veilige thuiskomst. De begeerte naar de veilige haven is vanwege hun omstandigheid en angst geheel verdwenen. Zij maken zich alleen maar zorgen over het hier en nu, over wat zo onstuimig rondom hen is en laten zich hierdoor over-

mannen. En dit terwijl de Heer in hun midden is. Daarom wil de Heer met deze woorden Zijn discipelen leren dat Hij in elke omstandigheid, ook in de toekomstige tijd, bij hen zal zijn. Hij stilt met Zijn liefdevolle maar opmerzaam makende woorden de innerlijke storm die in hun hart is. Om daarna ook de winden en de zee, die buiten het schip zijn en grote kracht heeft te bestraffen: **"En er werd grote stilte. En de mensen verwonderden zich, zeggende: Hoedanig een is Deze, dat ook de winden en de zee Hem gehoorzaam zijn!"** (Matth. 8:26b, 27). Ja, deze gebeurtenis is ook ons tot lering. Wij kunnen het ons best voorstellen dat de discipelen angstig waren maar de Heer nam het bij hen weg. En dat doet Hij heden ten dage ook bij ons. Hij vraagt om ons hart aan Hem te schenken en in vertrouwen op Hem onze geloofsweg te vervolgen. Ondanks wat er ook rondom ons gaande is. Want de Heer is ook vandaag in ons midden gelijk als toen. Hij leidt ons door de Heilige Geest in alle Waarheid in het Apostolisch Profetisch getuigenis. Wij zijn, gelijk als de discipelen, door de Heer geplaatst in het scheepje dat gaat over de wereldzee. Het schip dat het beeld is van de gemeente van Christus. En de zee het beeld van deze wereld. De discipelen van de Heer mochten vissers van mensen worden (Luk. 5:10) en waren als dienaren op de wereldzee werkzaam gelijk als het vandaag ook nog is. Het is de type van het Christelijke zendingswerk door Zijn dienaren (BvoT, 5e druk, blz. 131).

Het betreft de Evangelieverkonding of zoals apostel Schwartz in het Boek voor onze Tijd schrijft: de "koophandel in geestelijke waren" (BvoT, 5e

druk, blz. 716). Wanneer wij de gebeurtenis van de discipelen op het schip temidden van de onstuimige zee overdenken, dan mogen wij verstaan dat in deze natuurlijke situatie ook een geestelijke strekking ligt. Het laat onze taak in deze wereld zien. Want zolang het schip, in het geestelijke beeld de gemeente, met de vissers, het beeld van de evangelieboden, nog op de wereldzee is, heeft zij nog steeds haar zendingstaak.

En hoewel er vele winden van verschillende leringen zijn en de volkeren zee een groot geluid geeft, zal het scheepje niet vergaan. Want de Heer is in ons midden! Hij stilt ons onrustig hart en schenkt ons telkens door het ambt der verzoening de ware vrede. Wij zullen ons daarom niet laten beïnvloeden door angst en beven, over wat om ons heen is. Zoals de Heer ook vele malen tot Zijn volkske spreekt door het Woord der Profetie: **"vreest niet"** maar in geloof doen zoals ook apostel Paulus het schrijft: **"Verblijdt u in de hoop. Zijt geduldig in de verdrukking. Volhardt in het gebed."** (Rom. 12:12). Want wij mogen als gemeente van Christus over de wereldzee voortgaan als een getuigevolk, verkondigende het Evangelie. Totdat wij eenmaal behouden aankomen in de

veilige haven. Dan zijn wij door Christus binnengehaald, opgenomen in de voor ons eerstelingen onmisbare plaats, om in te gaan in de bestemde haven van de rust, het rijk van de Heerlijkheid (BvoT, 5e druk, blz. 57).

Nog een kleine tijd zullen wij onze geloofsreis vervolgen, want de Heer spreekt, dat Hij spoedig in de eerste wederkomst staat te komen. Dat daarom ons begeren naar "de veilige haven" nog groter en luider mag worden: "Kom haastig Heere, kom haastig!" En het ons allen zal zijn zoals de Psalmist eens schreef: **"Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, zo voerde Hij hen uit hun angsten. Hij doet den storm stilstaan, zodat hun golven stilzwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft."** (Ps. 107:28-30).

Ja, dan zullen wij veilig bij Hem zijn, wat een heerlijke en troostrijke voorstelling van onze toekomst. Maar niet alleen voor ons, als eerstelingen, als bruidsgemeente, is er een toekomst. Want de gebeurtenis op het schip met de discipelen laat ons ook de toekomst voor deze wereld zien. Waar de mensen verwonderd zullen zijn over de macht van de Heer. Dat de winden (leringen) en de zee (volkeren zee) aan Hem gehoorzaam zullen zijn wanneer Hij deze zal bestraffen en er een grote stilte zal zijn. Het zal geschieden wanneer de Heer, in de tweede wederkomst, zichtbaar zal wederkomen om het duizendjarig vrederijk te stichten. Dan zal er stilte en ware vrede zijn. Dan zullen alle knieën zich in gehoorzaamheid buigen voor de Grote Koning, Koning Jezus! Amen.

Wie een oor heeft, die hore, wat de Geest tot de gemeente zegt

profeet F.A.J.M. Thesselaar

De tekst die hierboven staat, komen wij op vele plaatsen tegen in het boek Openbaring, namelijk in hoofdstuk 2 vers 7, 11, 17, en 29 en in hoofdstuk 3 vers 6, 13 en 22. Het vaak voorkomen van deze tekst geeft aan dat het heel belangrijk is om te luisteren naar wat de Geest tot ons, Zijn gemeente, spreekt. Hij spreekt niet buiten de gemeente maar binnen de gemeente. Daarom zegt apostel Paulus ook om onze bijeenkomsten niet te verzuimen: **"En laat ons onze onderlinge bijeenkomst niet nalaten, gelijk sommigen de gewoonte hebben, maar elkander vermanen; en dat zoveel te meer, als gij ziet, dat de dag nadert."** (Hebr. 10:25). Apostel Paulus eindigt met de woorden: **"en dat des te meer naarmate gij de dag ziet naderen."** Daar bedoelt hij natuurlijk de komst van Christus mee. Het is dus de Heilige Geest Die te midden van Zijn gemeente spreekt, namelijk door de gaven die wij ontvangen hebben bij de verzegeling, hetgeen diezelfde apostel Paulus beschrijft in de eerste brief aan de gemeente te Korinthe hoofdstuk 12 vers 1-11.

Hier een opsomming van de gaven van de Heilige Geest:

1. De gave van de wijsheid en kennis van God;
2. De gave van het geloof;
3. De gave van de gezondmaking;
4. De gave van de krachten of wonderen;
5. De gave van de profetie;
6. De gave van de onderscheiding van de geesten;
7. De gave van de vreemde talen en uitlegging daarvan.

Apostel Paulus vond het belangrijk dat die gaven van de Heilige Geest in de gemeente aanwezig waren en moeten blijven tot de dag des Heren. Helaas gaat men er tegenwoordig vanuit dat het alleen in die tijd, de tijd van apostel Paulus, nodig was, terwijl Jezus zegt dat de Trooster, de Heilige Geest, ons gegeven is om tot in eeuwigheid bij ons te zijn (Joh. 14:16 en 17).

Toen apostel Paulus op reis was en te Éfeze kwam, had hij een vraag aan de Éfeziërs, zoals beschreven staat in Handelingen 17 vers 1-6: **"En het geschiedde, terwijl Apollos te Korinthe was, dat Paulus, de bovenste delen des lands doorreisde hebbende, te Efeze kwam; en enige discipelen aldaar vindende, Zeide hij tot hen: Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt?**

En zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, of er een Heiligen Geest is. En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In den doop van Johannes. Maar Paulus zeide: Johannes heeft wel gedoopt den doop der bekering, zeggende tot het volk, dat zij geloven zouden in Dengene, Die na hem kwam, dat is, in Christus Jezus. En die

hem hoorden werden gedoopt in den Naam van den Heere Jezus. En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen; en zij spraken met vreemde talen, en profeteerden."

De gaven van de Heilige Geest moeten in de gemeente aanwezig zijn, anders is de gemeente ontbloot, wat staat beschreven in Spreuken 29 vers 18: **"Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot; maar welgelukzalig is hij, die de wet bewaart."** In de NBG staat voor ontbloot: verwilderd. Dan is de gemeente als een teugelloos paard, en wordt het niet meer geleid door het Hoofd van de gemeente, wat apostel Paulus schrijft in hetzelfde hoofdstuk van 1 Korinthe 12:12-31. Hier zien wij dat de gaven en de gemeente één behoren te zijn. Laten wij maar eens vers 12 en 13 lezen: **"Want gelijk het lichaam een is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar een lichaam zijn, alsoo ook Christus. Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt."** Sommigen denken dat je door de waterdoop ook automatisch de Heilige Geest ontvangt, maar diezelfde apostel Paulus schrijft en leert ons in de brief aan de Hebrëërs, hoofdstuk 6 vers 2, over de leer der dopen. Want waarom legt apostel Paulus dan de handen op, wat u net gelezen heeft in Handelingen 17 vers 1-6?

Ook lezen wij dat na de prediking van de evangelist Filippus in Samaria de mensen bekeerd werden en zich lieten dopen. Dit hoorden de apostelen Petrus en Johannes. Ze gingen van Jeruzalem naar Samaria om de Heilige Geest uit te delen. Handelingen 8 vers 1-18: **"Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij tot hen Petrus en Johannes; Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten. (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den**

Heere Jezus.) Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest."

In de zevende brief van Openbaring 3, aan de gemeente Laodicéa (dit is ook het zevende tijdvak waarin wij nu leven), staat aan het einde (vers 21 en 22) het volgende: **"Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon. Die oren heeft, die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt."**

Wij zijn verzegeld met de Heilige Geest der belofte, Die het onderpand is van onze erfenis. Deze erfenis is de

belofte van de overwinning om met Jezus, Die de Bruidegom is, naast Hem te mogen zitten als Zijn bruid. Die belofte is onze heerlijke toekomst en daar leven wij voor: om Jezus te mogen ontmoeten van aangezicht tot aangezicht. In Gezang 250 vers 6 zingen wij (vaak na het Heilig Avondmaal): "Jezus, wiens gedacht'nis ik nu vieren mag, voer mij door de scheem'ring naar die volle dag, dat mijn oog uw aanzicht zonder iets dat scheidt ongesluierd schouwe in Gods heerlijkheid!" Ja, de sluier van de bruid wordt door de Bruidegom Jezus weggenomen. Want ons roepen is: Maranatha, Jezus kom.

Hervormingsdag

Op deze dag (31 oktober 2023) gedenken wij de Hervorming. Waar Luther zijn 95 stellingen bekendmaakte en het begin van de Hervorming inluidde, is het tevens zo dat wij de overgang van de Hervorming naar de Apostolische tijd gedenken, waar de Heer in 1830 de ambten en gaven terug heeft geschonken aan Zijn Kerk. In de Hervorming lag alrede deze belofte van de spade regen. De regen is het beeld van de uitstorting van de Heilige Geest (Hebr. 6: 4, 7). In deze Hebreeën verzen worden de christenen, die de Heilige Geest deelachtig geworden zijn, vergeleken met de aarde, die de regen indrinkt. (BvoT, 5e druk, blz. 75). In Hosea en Joël staat geschreven over de uitstorting van de Heilige Geest in het begin van de christelijke Kerk, de vroege, en die aan het einde van de Kerk, de spade (late) regen (Hos. 6:3 en Joël. 2:23).

Bij de Hervorming vormden de vier hoofdhervormers, Luther, Melancton, Calvijn en Zwingli -hoewel in ondergeschikte geloofsbegrippen hier en daar verschillend- in hoofdzaak: het weer op de kandelaar stellen van het licht van het Evangelie. Zij vormden samen één geheel, een eenheid in Christus. Ze vulden elkaar aan. Wat de één aan gaven miste, bezat de ander. Door deze vier, in karakter zo geheel verschillende mensen oefende Christus Zijn vier ambten uit, en was in de hervormingsmannen Zelf de Hervormer.

In de moedige, standvastige Luther was het apostelambt vertegenwoordigd of de geheiligde moed en wilskracht waarvan de sterke, moedige leeuw het beeld is: eerste cherub (Openb. 4:7). In de zachtmoedige, liefdevolle Melancton vinden we helemaal het herderlijk ambt terug, of het geheiligd gevoel en geduld waarvan de geduldige, arbeidzame jonge os (kalf) het beeld is: tweede cherub. De doordenkende, werkzame Calvijn toont ons het evangelistenambt, of het geheiligd menselijk verstand en begrip, waarvan het verstandig mensengezicht het beeld is: derde cherub. In de opgewonden, vurige Zwingli tenslotte zien we het profetenambt of de geheiligde, hoogzwevende verbeeldingskracht, waarvan de adelaar, "die de zon in 't aanzicht boort" het juiste beeld is: vierde cherub. Zo zal men niet alleen in de hervormers, maar ook steeds in iedere gelovige leraar een van deze vier karakters het sterkst zien uitkomen: de geloofsmoed, de zachtmoedigheid, het verstand of de profetische ijver (BvoT, 5e druk, blz. 67).

Zelfonderzoek

herder R. van Kommer

In Psalm 139 vangt koning David aan met de bede: **"HERE, Gij doorgrondt en kent mij; Gij kent mijn zitten en mijn opstaan."** David eindigt de Psalm **"Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart."** (NBG).

In 2 Korinthe 13 vers 5 schrijft apostel Paulus: over onszelf beproeven, ons zelf te onderzoeken en ons persoonlijk af te vragen of wij wel in het geloof staan en de Christus wel in ons is. Apostel Paulus nodigt ons uit om tot inkeer van onszelf te komen, om daardoor in te zien, dat we nog slechts maar een beginsel van het geloofsleven in ons hebben.

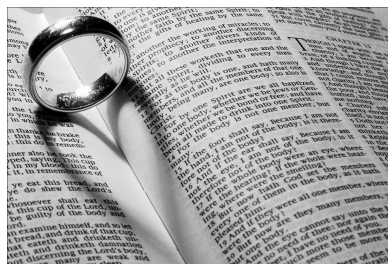
Als we dan ons bewust worden dat we allen tekortschieten in het nakomen van de geboden van de Heer. Ja, dan zouden we wel willen uitroepen: "Wie kan dan zalig worden?" Als we dan bedenken, dat er geschreven staat: **"Zijt volmaakt, gelijk uw Vader in de hemel volmaakt is, en zijt heilig, want Ik ben heilig."** dan denken we wel eens, dat er voor de mens geen mogelijkheid overblijft, om als kind, voor God te kunnen bestaan. Want wij mensen, zondigen dag in, dag uit en struikelen en vallen in velerlei verzoeken. Toch mogen we weten, dat wij de heiligheid, welke God tot voorwaarde onzer zaligheid stelt, in Christus hebben, waardoor een persoonlijke menselijke volmaakt-hed, die buiten ons menselijk bereik ligt, gelukkig niet nodig is, om een kind van God en mede-erfgenaam van Christus te zijn.

Apostel Jakobus weet zich als een dienstknecht van God en

van Jezus Christus te zijn en toch moest hij belijden: **"Want wij struikelen allen in velerlei opzicht."** (Jak. 3:2 NBG).

Apostel Johannes was zich ervan bewust, een waarlijk door God geliefde man te zijn en toch sprak hij: **"Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet."** (1 Joh. 1:8, NBG).

Apostel Paulus wist, dat niets hem scheiden kon van de liefde Gods en toch ontdekte hij die onbeschreven wet in zijn lichaam, die tegen God streed. Zo zijn er nog vele voorbeelden van te vinden, dat een persoonlijk, een menselijke volmaaktheid niet de maatstaf is, waarnaar God ons meet. De maatstaf die de Here aanlegt is in het woord: "Jezus neemt de zondaars aan!"

Daardoor spreekt Paulus in Romeinen 7 vers 24: **"Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?"** En Petrus zegt: **"Heere! ga uit van mij; want ik ben een zondig mens."** (Luk. 5:8b).

Door zelfonderzoek te plegen leren wij het verstaan, dat we de ware heiligheid en zaligheid niet van ons zelf hebben. Ja, door ons zelf te beproeven, zelfonderzoek te plegen, komen we tot de uitroep: "Heer help ons, want wij vergaan!"

Maar wat zijn dan de bewijzen van de echtheid van ons geloof? Is het genoeg, dat wij belijden te geloven in het Woord Gods? Zeker, dat is goed en nodig, maar ook dat is niet het bewijs van het kindschap Gods, want ook de duivelen geloven en sidderen voor God! Hoeveel mensen onderzoeken en lezen de Schrift en komen niet tot dat ware kindschap Gods? Toch zijn het vaak trouwe kerkgangers en verlustigen zich aan het Woord Gods.

Er waren, zegt Johannes, zekere mensen die zich een lange tijd bij Jezus' gemeente hielden, doch later volgden zij hun eigen weg. Zij waren, zegt Johannes, niet uit ons. (1 Joh. 2:19).

Zelfs het bidden zegt niet alles, want ik denk aan het woord van de Here Jezus: **"Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen."** (Matth. 7:21a).

Toch moet het nieuwe leven, het leven in Christus, zich duidelijk in ons laten onderkennen. Het is de Here Zelf, Die ons hierin leidt en voorlicht. Het is immers de Here Zelf Die hen zalig prijst, die geestelijk arm zijn. Dit is het eerste kenmerk, van het ware kindschap Gods (Matth. 5:3-11).

Aan hen die verbrijzeld van hart zijn, aan hen die ellendig zijn, wordt heil en vrede verkondigd. Zij die in zichzelf niets vermogen en vertwijfeld aan alle eigen gerechtigheid, die geen andere troost meer vinden dan de vrije genade van God, die zijn geestelijk arm. Zij worden door de Here Jezus zalig ge-

noemd. Dit is dus de eerste eigenschap, het eerste kenmerk van het wezenlijke kindschap Gods.

De Heiland spreekt verder zaligen, die treuren en belooft hun een overvloedige vertroosting. Het is een treuren over de onvolmaaktheid, over de zonde. In de Heilige Schrift vinden we telkens weer zulke typen van de nieuwe mens terug, die in zich een diepe bedroefdheid over de zonden tegen de Here hebben, die een groot smartelijk leedwezen in zich hebben, daar zij telkens Gods liefde en Christus zoenoffer betalen met zonde op zonde. Herkent gij in uw zelf iets van die treurigheid? Van die droefheid? O, dan zijt gij zalig!

Maar de Heer doet ons ook een derde eigenschap kennen van het nieuwe schepsel, en dat is de zachtmoedigheid. De Heer zegent dezulken, want zij zullen het aardrijk bezitten. Hier gaat het over degenen, die zich stil buigen onder de beschikkingen Gods en zich laten leiden onder de genade door het geloof, zich overgevend in alles en toebereid te mogen worden tot de eer van God en Zijn Christus.

De Heer prijst vervolgens zalig, als vierde kenmerk, het hongeren en dorsten naar de gerechtigheid en belooft een

eeuwige verzadiging. Apostel Paulus streefde er steeds naar, niet in eigen gerechtigheid gevonden te worden, maar alleen in de gerechtigheid van het geloof. Dat kleeft der gerechtigheid is door Jezus Christus ons geworden tot de kennis van in Christus bemind en welbehaaglijk te zijn voor God.

Daardoor spreken wij met Paulus: **"Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus."** (Rom. 5:1). Waar dit heil begeren ontbreekt, waar geen heilig verlangen is naar die gerechtigheid, om met dit witte kleeft te worden bekleed, daar ontbreekt alles.

Als vijfde eigenschap van de nieuwe mens is de barmhartigheid gesteld: **"Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden."** (Matth. 5:7). Niet eenieder is van nature vriendelijk, hulpvaardig en ontfermend en het kan strijd, een innerlijke strijd kosten om naar deze eigenschap te leven. Maar in het kind van God ligt ook dit kenmerk en we moeten misschien wat dieper in ons hart zoeken om dit kenmerk te ontdekken, zodat een heilige ijver ons drijft, om ook daarin bezig te zijn en barmhartigheid te oefenen.

En nu de zesde eigenschap: een rein hart! **"Zalig zijn de reinen**

van hart; want zij zullen God zien." (Matth. 5:8). Dit kenmerk is het belangrijkste van alle, omdat het een toets-steen vormt, waaraan men al de andere kenmerken kan onderscheiden. Waar het reine hart ontbreekt, daar zullen al de andere eigenschappen niet kunnen voorkomen. Geen enkel kenmerk van het kindschap Gods is echt, als de eigenschap van het reine hart niet aanwezig is.

We moeten onder een rein hart niet verstaan, een hart dat vrij is van eigengerechtigheid, nee, de Heer spreekt van een gereinigd hart. Een hart, dat is vrijgemaakt van de macht der zonde.

De bedoeling van de Heer is, dat een hart die in waarheid met de zonde gebroken heeft en daarom tracht iedere onreinheid in gedachten, in woorden en werken van zich te werpen. Een hart, dat met alle ernst zoekt te leven in gemeenschap met God en daarom de zonde bestrijdt. In zulke harten kan niets anders leven dan de reinheid, door het bloed van het Lam. Een rein hart door de schuldvergeving is het onontbeerlijke bezit voor het ware kind van God.

Gemeente van Jezus Christus, de oproep die apostel Paulus doet in 2 Korinthe 13 vers 5 om jezelf te beproeven, ons zelf te onderzoeken, is een vraag aan ons allen, onderzoek uzelve nauw of dat Jezus Christus in u is.

Kom ook tot die bede: **"Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, toets mij en ken mijn gedachten; zie, of bij mij een heilloze weg is, en leid mij op de eeuwige weg."** (Ps. 139:23,24 NBG).

(Gebaseerd op een artikel uit de Vrede zij U, jaargang 1958).

Geef Mij uw hart, geef Mij uw gehele hart

herder J. R. Misset

Broeders en zusters, de Heer doet door het Woord der profetie een heel belangrijke oproep aan ons, te weten: **"Geef Mij uw hart"**. De oproep is zowel een oproep aan ons gezamenlijk, de gemeente, als ook aan ons persoonlijk. Wij leren namelijk vanuit de Bijbel dat wij allemaal verschillend van hart zijn. De eerste vijf discipelen van Jezus, beschreven in Johannes 1:35-52, waren alle vijf verschillend van hart en werden op verschillende wijze door de Here Jezus benaderd. Zij gaven echter hun hart aan de Here Jezus en erkenden Hem als de Messias, de Gezalfde, de Christus.

Ook wij hebben allen een verschillend hart. En gelijk zij, worden ook wij op verschillende wijze door de Heer benaderd. De oproep **"Geef Mij uw hart!"** is dan ook een persoonlijke oproep en zoektocht naar het antwoord op de vraag: "Wat bedoelt de Heer met deze oproep en hoe geef ik de juiste invulling aan deze oproep van de Heer?"

Het eerste gebod

Wij vinden het eerste gebod van de Heer opgetekend in Markus 12 vers 29 en 30. Daar lezen wij: **"En Jezus antwoordde hem: Het eerste van al de geboden is: Hoor, Israël! de Heere, onze God, is een enig Heere. En gij zult den Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod."** Dit eerste gebod is een aanhaling uit Deuteronomium 6 vers 4 en 5.

Daar staat dit eerste gebod ook beschreven. Maar daar geeft de HEERE God nog een dringend advies, een opdracht aan ons. De HEERE God zegt in Deuteronomium 6 vers 6: **"En deze woorden, die ik u heden gebiede, zullen in uw hart zijn."**

Maar wat is nu eigenlijk het hart in geestelijke, Bijbelse zin (context)? Het hart in natuurlijke, lichamelijke zin kennen wij allemaal wel in meer of mindere mate. Het is een onafhankelijk orgaan in ons lichaam. Het is van levensbelang voor ons natuurlijk leven. Stopt het hart met kloppen, dan sterven wij. Wij hebben er weinig tot geen invloed op, anders dan gezond te leven. De Spreukendichter geeft dit ook aan in Spreuken 14 vers 30a: **"Een gezond hart is het leven des vleses"**.

In geestelijke zin is ons hart ook van levensbelang, zo begrijpen wij uit de Bijbel. Wij vinden profetische woorden over ons geestelijk hart in Psalm 69 vers 33: **"De zachtmoedigen, dit gezien hebbende, zullen zich verblijden; en gij, die God zoekt, ulieder hart zal leven."**

Let wel: dit leven duidt op een eeuwig leven in heerlijkheid. Wij hebben in tegenstelling tot ons natuurlijk hart, heel veel invloed op ons geestelijk hart. Daarom spreekt de Heer in de profetie tot ons: **"Geef Mij uw hart, geef Mij uw gehele hart."** De Bijbel geeft, om reden dat wij als mens zoveel invloed hebben op ons geestelijk hart, heel veel aanwijzingen over hoe wij met ons geestelijk hart dienen om te gaan, opdat wij de eeuwige zaligheid kunnen beërven.

Wat ons direct opvalt, is dat de Heer ons geestelijk hart beoordeelt, ziende op ons geestelijk leven. Zo lezen wij in Spreuken 21 vers 2: **"Alle weg des mensen is recht in zijn ogen; maar de HEERE weegt de harten."** De Heer ziet niet naar het uiterlijk, de buitenkant van ons handelen. Nee, de Heer beoordeelt onze hartgesteldheid.

Wij kunnen onze diepste gedachten niet voor de Heer verborgen houden. Geen enkele gedachte die in ons hart opkomt is voor de Heer verborgen.

Wij lezen in de zaligsprekingen en wel in Mattheüs 5 vers 8 een geweldige belofte over het geestelijk hart van ons mensen: **"Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien."** Een geweldige belofte, maar hoe komen wij tot deze staat van een rein hart? Het begin van het antwoord vinden wij opgetekend in Haggai 1 vers 5 en 7: **"Alzo zegt de HEERE der heirscharen: Stelt uw hart op uw wegen."** De Heer doet, door de mond van Zijn profeet, tot tweemaal toe deze oproep. In deze oproep ligt onze persoonlijke actie en keuze besloten. De Heer spreekt niet voor niets: **"op uw wegen"**, het is onze eigen keuze en actie.

Hierbij weten we nog niet precies wat de Heer bedoelt. De uitleg vinden wij een hoofdstuk verder in Haggai 2 vers 16 en 19. Vers 19 is voor ons waarschijnlijk het duidelijkst. Wij lezen daar: **"Stelt er toch uw hart op, van dezen dag af en opwaarts; van den vier en twintigsten dag der negende maand af, van den dag af, als het fundament aan den tempel des HEEREN is gelegd geworden, stelt er uw hart op."** In eerste instantie is deze profetie bedoeld om het oude Godsvolk op te wekken om de tempel in Jeruzalem te herbouwen. Maar wij mogen hierin ook een aanwijzing zien voor ons, die aan het eind der eeuwen leven. Het fundament waarop de kerk van Christus, u en ik gebouwd zijn, is het fundament van apostelen en profeten. We lezen dit in Éfeze 2 vers 20. Daarvan is de Here Jezus de uiterste hoeksteen, de Rots, waarop wij ons geestelijk leven, ons hart dienen te bouwen. De Here Jezus Zelf geeft een duidelijk antwoord over de te volgen weg van ons hart: **"Ik ben de Weg, en de Waarheid,**

en het Leven. Niemand komt tot den Vader, dan door Mij." (Joh. 14:6).

Ons hart op de weg van de Heer stellen

Nu wij uit de Bijbel begrepen hebben welke weg wij zullen lopen in ons geestelijk leven, welke keuzes wij zullen maken in ons hart over de te wandelen weg, komen wij terug bij de oproep van de Heer tot ons, Zijn gemeente van eerstelingen uit genade. Waarom roept de Heer ons zo dringend op: **"Geef Mij uw hart, geef Mij uw gehele hart."**

Om dat te begrijpen dienen wij tot inzicht te komen over wat wij ontvangen hebben bij de Heilige Verzegeling. Wij lezen in 2 Korinthe 1 vers 21 en 22: **"Maar Die ons met u bevestigt in Christus, en Die ons gezalfd heeft, is God; Die ons ook heeft verzegeld, en het onderpand des Geestes in onze harten gegeven."** Het is een diepe, indringende openbaring die apostel Paulus ons hier schrijft. De HEERE God heeft ons bij de Heilige Verzegeling Zijn derde Persoon geschonken in ons hart, als onderpand, zeg maar verzekering, van de toekomstige heerlijkheid die wij mogen ontvangen. De Heer heeft dus het Goddelijke in ons hart gegeven.

Dat wetende, dienen wij ons hart rein en heilig te houden. Wij willen het Goddelijke, dat in ons hart gelegd is, toch niet

verontreinigen? Wij zullen daarom ons gehele hart geven aan de Heer. Hoe geven wij ons gehele hart aan de Heer? Door ons op Zijn weg te stellen, zo hebben wij geleerd uit Haggai 1 vers 5 en 7 en Haggai 2 vers 16 en 19 en natuurlijk uit de woorden van onze Heer en Heiland zelf in Johannes 14 vers 6.

Galaten 5 vers 25 geeft ons meer inzicht in het stellen op de weg van de Heer, het bewandelen van Zijn weg. Wij lezen in Galaten 5 vers 25 namelijk: **"Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen."** In deze eenvoudige bewoording wordt de kern van het geven van ons gehele hart aan de Heer ons verkondigd. Door de Heilige Verzegeling heeft de HEERE God het eeuwige leven in ons hart gelegd. Kortom, wij leven door de Geest. Dan dienen wij ook door de Geest te wandelen, ons hart te stellen op de weg van de Heer. Daarmee zullen wij ons hart rein en heilig bewaren. Dan worden de woorden uit Mattheüs 5 vers 8 voor ons werkelijkheid: **"Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien"**.

Komen wij tot het laatste onderdeel van onze vraag en wel: "Hoe geven wij ons gehele hart aan de Heer?" Dan komen wij toch weer terug bij het ons overbekende gedeelte uit Galaten 5 vers 22-24: **"Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de wet niet. Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden."**

Het navolgen van deze onderdelen van het geven van het hart aan de Here Jezus, zijn zo logisch en zo moeilijk voor ons. Het geven van het gehele hart leert ons dat wij aan al de onderdelen van de vrucht van de Geest dienen te voldoen. Daarmee wandelen wij door de Geest. Daarmee bewandelen wij de weg van Christus, Die de Weg, de Waarheid en het Leven

is. Hier is dan ook onze persoonlijke zoektocht. Wij hebben namelijk allemaal persoonlijke, menselijke zwakte in één of misschien meerdere onderdelen van de vrucht van de Geest, wij zijn allen zwak in iets en daarin geven wij niet ons gehele hart aan de Heer.

Laten wij de Woorden van God tot ons doordringen en er mee

aan het werk gaan, aan ons geestelijk hart werken, want daar hebben wij invloed op, wetende dat er in Psalm 20 vers 5 geschreven staat: **"Hij geve u naar uw hart"**. De Heer kan en zal ons gaven schenken naar hoe onze hartsgesteldheid is. Dat wij ons gehele hart zullen geven aan de Heer. Amen.

Amen onzen God in alle eeuwigheid

herder R. Blumink

Broeders en zusters in Christus onze Heer, aan mijn bureau zittend wil ik proberen om een stukje te schrijven over Openbaring 7. Wat een heerlijk hoofdstuk. Wij hopen en verlangen toch om waardig bevonden te worden voor de bruid, het bruidschap, hetwelk wij door de Heilige Verzegeling, als onderpand van onze toekomstige erfenis hebben mogen ontvangen.

Wij denken dan misschien wel eens: "wij zijn toch al zo klein, we zijn toch al zo nietig, niet alleen als gemeente, maar ook als geheel Juda zijnde." Maar de Heer laat ons weten en zien dat er een grote schare zal zijn. Wij zullen dus moeten vasthouden aan de Rots der eeuwen, Jezus Christus. Hij heeft heil bereid voor al degenen die Hem liefhebben. Ik hoor vaak "maar dat is zo moeilijk!" Soms wel ja, maar wanneer het dan eens niet in ons leven gaat zoals wij dat zouden willen, hef dan uw oog, hart en hoofd opwaarts en vraag aan Hem "Heer, ontferm u mijner".

"Gij zijt waardig dat boek te nemen, en zijn zegelen te openen; want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met

Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie; En Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesteren; en wij zullen als koningen heersen op de aarde." (Op. 5:9b en 10). Wat een vooruitzicht mogen wij toch hebben als zijnde eerstelingskinderen!

Als wij ons oog en hart op Hem hebben gericht, Hem in nederigheid des harten willen volgen en dienen, dan zijn wij onmetelijk rijk. Dan mogen wij het ook uitroepen: **"De zaligheid zij onzen God, Die op den troon zit, en het Lam."** (Op. 7:10).

Nog niet zo lang geleden sprak de Heer door Woord der profetie: **"Ik zeg u aan, Ik zeg u aan, zet het werk voort, want weldra, ja weldra zullen de engelen zich verzamelen en dan zullen de bazuinen klinken"**. In een ander Woord: **"Weldra ja weldra zal het geschieden wat Ik tot u gesproken heb. Weldra ja weldra zullen de engelen bazuinen."** Zijn dag, Zijn komst

in heerlijkheid is dus heel dichtbij, broeders en zusters. De Heer vraagt ook aan u en aan mij: "Hoor dan ja hoort gij Mijn volk van Juda, zult gij niet Mijn getuigen zijn?"

Laten wij dan als één volk, één van hart en één van Geest samen optrekken, hand in hand, schouder aan schouder, Zijn heil verkondigen aan eenieder die het maar horen wil. De Heer wil dat wij, volkske en knechten nog uitgaan in de Evangelieverkondiging, want nu nog is er genade om tot de Heer te komen, want spoedig zal het bruidsgetal vol zijn en zal de Heer Zijn engelen uitzenden. Tot aan de dag van Zijn komst in heerlijkheid mag en moet het Evangelie nog klinken, de blijde boodschap, de bazuin in de Evangelieverkondiging. Ja, soms is dat moeilijk en zwaar, maar wij zullen het niet

in eigen kracht moeten gaan proberen, want dat zal niet lukken. De Heer sprak immers in de Schrift: **"Zonder Mij kunt gij niets doen."** (Joh. 15:5b). Wij zullen enkel en alleen ons vertrouwen op Hem moeten stellen en samen willen wij dan

voorwaarts gaan, aan Zijn trouwe Vaderhand, op onze reis naar het hemelse Kanaän. Wij zullen met elkaar dan ook moeten zeggen hetgeen staat in Openbaring 7 vers 12: **"Amen. De lof, en de heerlijkheid, en de wijsheid,**

en de dankzegging, en de eer, en de kracht, en de sterkte zij onzen God in alle eeuwigheid. Amen."

Geve de Heer ons dan de kennis, de wijsheid en de kracht om voorwaarts te gaan.

In Memoriam evangelist H. Kuipers

apostel R. Kuipers

Op donderdagmorgen 24 augustus 2023 ontsliep in zijn Heer en Heiland, in de hope der eerste opstanding evangelist Hylke Kuipers in de leeftijd van 81 jaar. Op 30 augustus 2023 mochten wij in eerbied tot de Heer naderen in een rouwdienst, waarna wij aansluitend zijn lichaam naar zijn laatste rustplaats hebben gebracht. Onze broeder is ruim 54 jaar getrouwd geweest met zijn vrouw, Dineke Kuipers-Putting. De Heer heeft hen rijkelijk gezegend met kinderen en kleinkinderen. Hoewel ook moeite en zorgen hen niet bespaard zijn gebleven, door het overlijden van hun pasgeboren zoon Christiaan in 1983. Tweede Paasdag, 16 april 1979 werd hij door de Koning der Kerk, door de Heilige Geest geroepen om Hem in de gemeente Arnhem, in het evangelistenambt te dienen. Ruim 44 jaar mocht hij in liefde en getrouwheid de Heer dienen en de gemeente voorgaan. Pas op latere leeftijd, als jongeling, was hij wonderlijk tot het geloof gekomen. Want nadat hij een artikel over het dodenrijk had gelezen, wilde hij meer over het geloof weten. Er volgde een gesprek met profeet C. Boekhout van de gemeente Utrecht. Tijdens dit gesprek werd er door de profeet de toezegging gedaan dat de broeder de komende zondag, in de Morgendienst,

gedoopt kon worden. Ja, verheugd was hij hierover. Want hij had zijn geloof beleden en wilde met groot begeren een kind van God worden. Maar na de toezegging kwam bij de profeet een vreze, want hij was immers buiten de orde omgegaan. De aanstaande dopeling had geen dooplessen gevolgd. Daarom kreeg broeder Kuipers van hem de opdracht om aan niemand te vertellen dat hij komende zondag gedoopt zou worden. De profeet die in ernstige verlegenheid was gekomen is daarom in het verborgen, in het gebed, tot de Heer gegaan. Want tot Wie zou hij anders kunnen gaan dan tot de Almachtige God? De Heer, Die alles weet, komt dan in Zijn grote liefde, in de Morgendienst, nog voor de Heilige Waterdoop, waarvan niemand wist, door het Woord der profetie en sprak de volgende woorden: **"Ik, de Heer, zal ruimte geven. Want de spade regen zal gaan over de velden en bekwaam kruid voortbrengen, opdat Ik de Heer, den laatste oogst kan binnenhalen."** Het was voor de profeet duidelijk dat de Heer ruimte geeft om te doen wat staat te geschieden. Ja, wonderlijk zijn de werken van de Almachtige God, Die niet laat varen het werk Zijner handen. Want in deze openbaring lag ook alrede de roeping tot het evange-

listen-ambt opgesloten. En nadat de Heilige Waterdoop was toegediend, sprak de Heer nogmaals door het Woord der profetie, maar nu tot broeder H. Kuipers: **"Ik de trouwe Wachter zal spreken. Hoor Mijn zoon, gij hebt Mij gezocht en Ik, de Trouwe, ben drie passen tot u getreden. Laat u dit tot troost en sterkte zijn. Zo spreekt de Trouwe, de Waarachtige. Amen."** Het is ons allen wederom tot een voorbeeld in blijdschap over de grote werken van God tot de mens. Want de Almachtige God, is liefde en zoekt mensenkinderen, die Hem willen volgen. Want door Zijn Zoon Jezus Christus is de genade het deel geworden voor allen die Hem zoeken. Drie passen was de Heer toegetreden. Drie is het getal van de volheid. Want in Zijn Volheid is de Heer hem toegetreden, door de Vader, de

Zoon en de Heilige Geest in de Heilige Waterdoop. En in deze liefde van de Heer mocht de broeder zijn weg vervolgen en kort daarna ook de Heilige Verzegeling ontvangen. Op 20 mei 1979 werd onze broeder tot het evangelistenambt gewijd. Hij heeft voor de Heer vele evangelisatie werkzaamheden tot stand mogen brengen. Van het op markten staan, lezingen geven, Bijbelavonden, kerkelijke overleggen, tot zelfs radio-uitzendingen bij TV Gelderland aangaande het getuigenis. Maar ook in de eenvoud, in het gaan door de wijken langs de deuren of als hij iemand tegenkwam. De liefde en genade van God, het Apostolisch Profetisch getuigenis van de Heer en hier-

over vertellen, het was zijn lust en zijn leven. In zijn laatste ambtsjaren mocht hij naar de opdracht van zijn Heer, door het Woord der Profetie, de Nehemia-taak uitvoeren. Waarna hij op 20 november 2021 in een Heilige Roepingsdienst tot de Heer mocht gaan. Want de Heer wilde herstellen wat kort daarvoor verloren was gegaan. De Heer heeft het alles wonderlijk gewerkt en het apostelambt in Juda teruggeschonken. En daarna het profetenambt. Tot aan de laatste zondag mocht de evangelist voorgaan in de Eredienst en sprak hij over de dauw op de aarde. In het heerlijke beeld van de Heilige Geest. De dauw, die alles bevochtigt, levensvatbaar en vruchtbaar maakt tot zegen

van deze ganse aarde. En hoewel onze broeder de moeite van een zwak lichaam en de hoge leeftijd moest ondergaan, mocht hij ervaren in de kracht van zijn Heer en Zender te staan en tot het laatst toe van Hem te getuigen. Hij heeft de goede strijd van het geloof gestreden en is thans in de rust van de Heer en tezamen met vele geliefde ontslapenen, is hij wachtende en verlangende naar die grote dag. De dag dat de Heer zal wederkomen in de eerste wederkomst en de graven geopend worden. Dan zullen wij elkaar weerzien. Daarom zeggen wij: tot weerziens broeder, met de bede in ons hart; Kom haastig, Heere, kom haastig! Amen.

160 jaar Apostolische Zending

Eind september van dit jaar was het 160 geleden dat apostel F.W. Schwartz vanuit Hamburg met de boot in de haven van Amsterdam aankwam om het Apostolisch Profetisch getuigenis te verkondigen in ons land. De Heer riep hem namelijk op 26 mei 1863 (Pinksterfeest) in de gemeente te Hamburg tot apostel voor Nederland, met als aanvangsplaats Amsterdam. Door het Woord der profetie maakte de Heer bekend, dat in Nederland de stam Juda gevestigd zou zijn. Tijdens deze dienst bemoedigde de Heer hem met onder andere de woorden: "Aanschouw het geloof van Abraham; hij geloofde en hoopte waar niets te hopen was. Dat is hem gerekend tot rechtvaardigheid. Amen."

De eerste tijd van de werkzaamheden van apostel Schwartz in Nederland kenmerkte zich in het bijzonder door een aaneenschakeling van geestelijke en materiële zorgen en teleurstellingen. Enkele dominees betichtten het werk zelfs als van valse geesten en de gave van profetie wekte de spotlust op. Maar het werk werd voortgezet en mensen kwamen op wonderlijke wijze in contact met apostel Schwartz. Een vrouw droomde: "Er zat een grijze heer voor mijn bed, en aan het einde der kamer stond een lange man, welke met stenen naar mij gooide. Ik zeide tot die man: gooi jij maar, zolang deze heer bij mij zit kan jij mij toch niet raken en ik ontwaakte." De avond daarop zag ze apostel Schwartz en sprak: "dit is een apostel", want zij herkende hem uit haar droom.

Langzamerhand werden er in Amsterdam geregeld diensten gehouden. De gemeente werd groter en daarom was er ook behoefte aan een grotere bediening zodat de Heer dan ook meerdere ambten gaf. En zo ontstonden er behalve in Amsterdam ook gemeenten in Enkhuizen, Hoorn, Haarlem. Den Helder, IJmuiden en Ouderkerk.

Ook mocht men ervaren dat de gaven van de Heilige Geest volop aanwezig waren. Op de vraag: "zijn deze gaven in alle gemeenten aanwezig?" kon apostel Schwartz zeggen: "Kom en zie!"

Dit was een beknopt verslag over de aanvang van de Apostolische Zending in Nederland. Destijds was er veel moeite en strijd om het werk te doen, en ook nu nog, 160 jaar later, is er veel moeite en strijd om dit werk voort te zetten. Maar nog steeds gelden de Woorden die de Heer 160 jaar geleden sprak: "Aanschouw het geloof van Abraham; hij geloofde en hoopte waar niets te hopen was. Dat is hem gerekend tot rechtvaardigheid. Amen."

Opwekking

Wijlen herder F. Schoonheim, bewerkt naar deze tijd

Zo vaak als men iemand spreekt, zo vaak zal het ons opvallen, dat in de huidige tijd, waarin wij leven, er veel ontevredenheid heerst.

Maar we moeten ons in het geheel niet voorstellen dat dit alleen zo is in tijden, zoals wij die nu beleven, tijden, waarin vele moeite en zorgen zijn, over het geloofsleven, de terugloop in kerkgang, de wereldse toestand, ziekten, natuurrampen en ook de ontwikkelingen in het klimaat, die ons enorm drukken. Zo is het niet.

Ook in perioden, die in onze ogen meer normaal lijken, is dat zo en vele ouderen onder ons zullen het u wel kunnen vertellen: "Het is altijd wat".

Men wil verbetering hiervan, verandering daarvan, en "als ik het voor het zeggen had, dan zou ik het zó doen", zegt de één en hij of zij meent het in volle ernst; een ander ambieert een belangrijke maatschappelijke functie of klimt naar een nog hogere positie en ziet hiermee zijn of haar ideale toestand voor ogen, een ander vindt alles duur; en weer een ander pleit voor zijn of haar zaak en wil hier anderen van overtuigen, en zo zouden we door kunnen gaan.

Eenieder, van hoog tot laag en omgekeerd, blijkt op zijn beurt het middel te weten, waardoor genezing of verbetering tot stand komt van de betreffende wereldse kwaal.

Ieder mens heeft zo'n stokpaardje, ieder mens voelt het weer anders en waar allen uiteindelijk één in zijn, dat is in het zuchten over "de tegen-

woordige toestand", en het uitzien naar verbetering, dus naar een nieuwe toestand. Dat is "het zuchtende schepsel".

Het uitzien naar het nieuwe is het voortdurend wentelend rad, dat pas tot stilstand zal komen als het volmaakte zal zijn bereikt. Apostel Paulus weet het ons zo origineel en treffend te schilderen, als hij ons zegt in Romeinen 8 vers 22: **"Want wij weten, dat het ganse schepsel te zamen zucht, en te zamen als in barensnood is tot nu toe."**

Ons bepalend bij het schepsel, zien we hier, dat in de tijd van Paulus het al precies zó was als nu. Hetgeen hij daar zegt kunnen we ook op onze tijd ten volle toepassen. Met alle thans bestaande sociale verbeteringen, met alle weldoordachte regeringssystemen, die de verbetering moeten brengen en tot in de finesses zijn verzorgd, met alle vernuft van onze verlichte eeuw, met alle gelegenheid tot vermaak, er is nog totaal niets veranderd en wanneer we onze ogen ervoor open hebben, zien we, dat het ganse schepsel nog meer zucht dan in de dagen van Paulus. Het is een zuchten van den individuele mens, een zuchten, dat doortrekt in het gezinsleven, de kerk, de maatschappij en de staat, naar "het nieuwe".

We voelen het aan, dat de barensweeën steeds heviger worden en dat "de nieuwe geboorte" niet verre meer kàn zijn. Voor ons is "dat nieuwe" de herschepping, de wedergeboorte van hemel en aarde,

die aanstaande is.

Nieuwe hemelen en een nieuwe aarde stelt de in Christus wedergeborene zich voor ogen; daarnaar ziet hij uit, en dat is het wat hem onderscheidt van de natuurlijke mens, die in het nieuwe verwacht uit de mens en door de mens, tot uiting komend in wetenschap en uitvindingen die daar zijn. En waarvan in de allerlaatste tijd de ontwikkeling van de wereldse technologie, zowel in de sociale media, kunstmatige intelligentie, het medische als het leven natuurkundig willen verklaren, wel in het bijzonder zal bijdragen tot de onbegrensde mogelijkheden.

Het zoeken naar een oneindig leven, het "gelijk zijn aan God", we zien het rondom ons, en kunnen het overal horen of lezen, het is "de natuurlijke" mens niet vreemd.

Maar de waarachtige Christen verwacht het enig en alleen van God, Die van Zijn hoge Hemel tot hem nederdaalt en in hem woning maakt. Het grootste voorrecht smaakt de in Christus wedergeborene, die zich als "verlost" en "vrij" weet in Christus Jezus. Die verlossing, dat vrij zijn, beperkt zich voor hem niet uitsluitend tot de macht van de zonde, zoals het wel eens wordt opgevat, nog veel minder van haar gevolgen en straffen alleen, maar van alle banden der eindigheid, van al wat hem belemmert in de volle ontwikkeling van zijn geestelijk leven. Zij bewerkt hem bovenal de verzoening met God, omdat hij zich met zijn God verwant weet. Wanneer we de eerste

brief van apostel Johannes lezen, dan komt daarin de wedergeboren mens in zijn volle gestalte tot ons. Johannes beschrijft hem ons zo waarachtig, zo liefdevol, zo aan-doenlijk, dat we er stil van worden.

En wanneer we dan kort daarna, ontnuchterd, tot de werkelijkheid van ons zelf terug keren en ons afvragen: "Was ik dat? Ben ik die wedergeboren mens? Ben ik die wandelaar in het Licht, die de geboden Gods bewaart, met die oprechte broederliefde, zonder die wereldse gezindheid?"

Wat moet helaas dan ons antwoord zijn? "Nee, dat ben ik niet, dat is het beeld niet van mij. Oh, wat moet er nog veel aan mij veranderd worden om de beeltenis Christus gelijkvormig te zijn!"

En toch, broeders en zusters, moeten we die kant op en met God zullen we er komen. We moeten, want de tijd dwingt ons. Hij is nog maar kort, want de ganse schepping zucht reeds naar het nieuwe; zij is in barensood én zijn wij het niet, die wakende moeten zijn en onze lampen brandende hebben? Komt dan, de handen ineengeslagen; niet insluimeren; niet verslappen. We moeten voort en meer dan ooit geldt voor ons: "Toon, toon uw wijs beraân! Houd uwe lampen aan! 't Voegt u, dat gij, in 't bruiloftskleed Hem tegen-treedt, opdat uw heilsstaat zeker zij!" (Liederenbundel 7 vers 1).

Want immers, mèt Paulus beamen we, dat ook wij, die de eerstelingen des Geestes hebben, door toedienen van de Heilige Verzegeling door het apostelambt, zuchten in ons zelve, verwachtede de aan-neming tot kinderen, namelijk

de verlossing onzes lichaams! Die wij, waarvan Paulus spreekt, zijn wij zèlf, wij, de uitverkorenen Gods, wier harten het grote heelal afspiegelen en door de inwoning van de Heilige Geest, ontvankelijk zijn voor dat Nieuwe, dat boven de wereld, boven de natuur en boven de zuchtende schepping ligt.

Het zijn wij, die de Gemeente van Christus vormen, die Gemeente, die zich verheugt in het bruidschap, die steeds op nieuw, telkens meer en meer, toenadering zoekt tot haar Bruidegom Jezus Christus, Dien zij verwacht! Maranatha!

Leg daarom al uw aardse zorgen af: **"Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel?"** (Matth. 16:26). En: **"Vergadert u geen schatten op de aarde, waar ze de mot en de dieven doorgraven en stelen; Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen; Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn."** (Matth. 6:19-21).

Dat deze woorden toch geen ijdele klanken voor ons zijn; laten we ze toch beleven en omzetten in daden. Want het zijn alle woorden van onze Heer Jezus, Die het goed met ons voor heeft en ons wil redden uit de slavernij van de gebondenheid van het vlees en ons maakt tot vrije, verlost schepselen.

Broeders en zusters, het is ons allen gegeven, het machtige grote Godswerk te verstaan, waarin de Heer ons in Zijn Apostolisch werk gezet heeft. Het machtige grote Apostolisch Profetisch getuigenis maakte ook op u een overweldigende

indruk, toen het tot u kwam: het was een krachtig getuigenis en u voelde het: dat Apostolische werk is Gods werk, het is werk van de Heilige Geest, het kan niet anders. Nu zijn we er aan ge-woon geraakt; zoals we overal aan gewoon raken, ook aan onze rijkdommen. Het wordt als het ware een vanzelfsprekende zaak.

We zijn er al zó aan gewend, dat hetgeen ons eerst in vuur en vlam zette, nu afzakt is tot een vuurtje en een vlammetje. Maar dat vuurtje en dat vlammetje branden gelukkig nog. "Wind" en "Olie" kan weer diezelfde grote laaiende vlam geven als voorheen. En wanneer die vlam zo is, dan worden we gereinigd, gezuiverd en gelouterd in het vuur van de Heilige Geest, maar dan straalt ook uit ons die gloeiende, warme liefde van Christus, die toch van ons als wedergeboren schepselen moet uitgaan.

Ja, voorwaar, dan worden we geduldig als een lam, maar ook geducht als een leeuw en dan bezitten we de macht en de kracht om te getuigen van Jezus, van Zijn leven, van Zijn offer, ja, van àlles wat Hij voor ons deed; van Zijn Gemeente met ambten en gaven, waartoe wij àllen willen behoren, waartoe Hij zelfs de grootste zondaar noodt; waarin we ons veilig weten, omdat Jezus Zijn beschermende en zegenende armen over ons uitstrekt. We zullen het zuchtende schepsel tegemoet treden met ons getuigenis en haar beschutting bieden in die Ark, die vaart op de grote volkerenzee en die koerst naar de berg Sion. Want boven de aarde verheven te worden, daarnaar gaat ieder mensenhart uit. Wij gevoelen hier allen al te zeer, wat ons beklemt en benauwt in alle verhoudingen. Ook het aller-

beste bevredigt ons nooit geheel en is het gezegde niet veelal zo: "Het bezit van de zaak is het eind van 't vermaak?"

Zo is er steeds een verlangen, een trek naar het hogere. Met deze hogere behoeften van de ziel dwaalt de mens onzeker rond; hij vraagt en hij zoekt overal; hij vindt niet of slechts ten dele. En dan komt daar het Evangelie van Jezus Christus, de blijde boodschap van het Godsrijk tot hem en brengt hem in Jezus de openbaring van het volle leven. Nu behoef hij niet meer te vragen, of God wel vrede biedt.

Van mismoedigheid en wanhoop is hij gered; hij heeft vrede en kent vrede, want het Godsrijk, het eeuwige leven is realiteit, dit wil zeggen: werkelijkheid. Hierdoor wordt zijn gehele bestaan veranderd.

Het vertoeven van de Bruidgom brengt nog wel weemoed en lijden, maar toch schenkt de verwachting ook blijdschap en kracht. Los van de aarde wandelen wij hier door het geloof, als die het betere Vaderland kennen (Hebr. 11).

Zo bezitten wij, burgers van het Godsrijk, temidden van al het betrekkelijke, onvoltooide, de zekerheid van het volmaakte, waaraan wij door de Heilige Geest deel hebben. Het "los van de aarde" wordt des te gemak-

kelijker, want de gelovige ontdekt al spoedig de schijn; het wezenlijke ook van deze verhoudingen en in dit leven, is aan het licht gebracht. Ieder waarlijk Christen ervaart dat. Wij zijn niet alleen van de wereld los, maar nog meer van ons zelf; het één is onmogelijk zónder het ander: dat is ook zo'n goede controle ten aanzien van onszelf, zitten we vast aan onszelf, dan zitten we ook vast aan de wereld en aan de materie, en omgekeerd is het evenzo; gehechtheid aan de wereld bestaat hier zonder egoïsme, zelfzucht en materialisme. We moeten los van alles, want Christus eist ons geheel en al! Daarom: wanneer het Koninkrijk Gods ons bezielt, dan geeft dat nieuwe inhoud aan onze persoonlijkheid; het maakt van ons leven een volheid. We bezitten "opstandingsleven", waarop de dood geen vat meer heeft.

We komen ook niet meer met verontschuldigungen van: "Nu ja, wij zijn maar mensen", om daarmee iets goed te praten, wat niet goed te praten is.

U zegt er alleen dit mee, dat uw handelingen tegenstrijdig waren aan de wil Gods en dat u willens en wetens wilt zondigen. Als Gemeente van Christus moeten we tot de volmaaktheid voortvaren. Dit kan alleen dan, wanneer we voortdurend arbeiden aan onszelf, niet om het uiterlijk (in kleding en woorden), maar om innerlijk (in geest en in daad) mooi te zijn; dat is een verplichting die ieder lid tegenover de Heer, de Gemeente en zijn mede broeder en zuster heeft.

De hulp van de driemaal Heilige God is daarbij onontbeerlijk, maar wanneer wij bidden in de Geest om hulp, dan krijgen we die, want God laat geen bidder

staan.

Zo wordt ons leven steeds meer en meer "Zonsopgang" en wie uit de Zonsopgang leeft, gelooft niet meer aan wat mensen zeggen, maar hij leeft omdat hij God ziet omdat hij de Zaligmaker der wereld beluistert in Geest en Waarheid.

Alléén een levend geloof heeft waarachtige aansluiting tot Christus. Geloof op gezag, van vader, moeder, apostel, profeet, evangelist of herder, kerk of schrift, is niet het waarachtige geloof. Het kan wel één van de middelen zijn, waardoor we tot waarachtig geloof kunnen komen. Maar waarachtig geloof is ervaring; ervaring van de grote Apostel in de apostel en zo verder; ervaring: beleving der vrijspraak door het ambt der verzoening, ervaring, beleving van Christus in sacramentele handelingen en zegeningen. Het is dus niet alleen geloof aan het uiterlijke, aan dat wat we zien en waarnemen, en daarmee genoeg! Nee, direct daarmee zal steeds zijn de innerlijke beleving van de Geest, Die in ons woont. Niet alleen Woord, ook niet alleen Geest. Nee: én Woord én Geest: Woord als de uiterlijke zaak, het symbool; Geest als het innerlijke, de beleving. Dat geldt voor ieder waarachtig gelovige, géén enkele uitgezonderd. En wanneer wij ons met al wat in ons is, stellen in ons geloofsleven, ervarende de Heilige Geest der belofte, Die in ons verzegeld is, als een onderpand van onze erfenis, tot verlossing van het volk Gods, door Christus verworven tot lof Zijner Heerlijkheid (Ef. 1:14), wel, wie zou dan meer verheuging hebben dan Jezus Christus, Die het al voor ons heeft volbracht! Amen.

De erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3 de even maanden, de morgendienst de oneven maanden de avonddienst	10.00 en 17.00 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10.30 en 17.00 uur
Arnhem en Wageningen	Uitzichtkerk, Zaslaan 22 Arnhem	10.00 en 17.00 uur
's- Gravenhage	Willemstraat 69	10.00 uur en de tweede en laatste zondag van de maand om 17:00 uur